

MÁSODIK FEJEZET

NEW YORK TIMES, ÚRIDŐ ÉS SYDNEY

Egyszer csak megtöröm a csendet, és elkezdek tovább mesélni. Kifejezetten jólesik, mintha megkönnyebbülnék. Dittmer hátradől, mintha érezné, történetem hosszú lesz.

1999-ben Sziklenka Laci bácsi, az edzőm azt mondta:

– Gyuri, úgy készülj, holnap délután felmegyünk Pestre!

Csak annyit kérdeztem vissza:

– Edzőcuccot vigyek?

– Igen – válaszolta.

Nem kíváncsiskodtam tovább, mert gyanítottam, hogy valami próba vagy közös edzés lesz, vagy valaki csak meg akar nézni, például egy másik klub.

Másnap fel is mentünk Pestre, Csepel felé vettük utunkat, amikor trénerem elkezdte izgatottan darálni:

– Beszéltem Ludasi Robival, kipróbálunk valamit!

Nem gondoltam semmi különösre, előfordul az ilyesmi. Megérkeztünk a csepeli csónakházhoz, a két tréner szívélyesen üdvözölte egymást, engem elküldtek, hogy öltözzek be.

Mikor visszajöttem az öltözőből, láttam, hogy az edzők még mindig beszélgetnek, és tőlük nem messze Kolonics György melegít. Akkor kezdett el derengeni valami, de nem értettem, mert akkor még Kolónak Indián (Horváth Csaba) volt a párja, akivel Atlantában, párosban olimpiát is nyertek.

Odamentem és köszöntem. Koló érzelmek nélküli arccal visszaköszönt.

– Na – mondom magamban – ebből se lesz életre szóló barátság.

De lett! Koló visszahúzódó és tartózkodó természete ellenére, nagyon sok év múlva, barátok lettünk, de erről majd később.

Elkezdtem én is nyújtani, majd tíz-tizenöt perc után szóltak, hogy hozzunk ki egy pároshajót. Koló elindult a csónakház felé, én követtem, hogy segítsek neki. Vízre tettük a kenut, tudtuk, hogy ki akarják próbálni, milyen a párosunk. Értelem-szerűen térdeltünk be.

Ahhoz, hogy egy kenupáros össze tudjon térdelni, sok minden kell. Az egyik legfontosabb, hogy ellentétes evező fogásuk legyen, ezért nem könnyű megfelelő partnert találni.

Elindultunk, szép nyugodtan evezünk, hogy érezzük egymást. Az edzők a partról figyelve néha instrukciókat adtak.

A továbbiakban semmi különös nem történt, nem mondott senki semmit, mi sem beszélgettünk igazából, akkor még egyikünkben sem érett meg, sem Koló mesterében, hogy akarjuk ezt a párost.

Én utána készültem tovább egyéniben, mint azelőtt.

– Ennyi? – néz rám csodálkozva Dittmer.

– Igen, ennyi volt az első összetérdelésünk – válaszolom. – Majd később, 2000-ben Ludasi Robi meghívott, hogy mehetek velük a dél-afrikai edzőtáborba, de ennek különös története van.

– Halljuk! – tör ki felélénkülve Dittmer.

– Van egy unokatestvérem, Józsiának hívják. Kitűnő tanuló volt, és hivatásos jövőmondónak készült. Évek óta nyugtatott, hogy hadd avasson be a jövőmbe, persze a csillagok segítségével. Végül beadtam a derekamat, és elmentem hozzá '99 novemberében.

Az egyik jóslatában az állt, hogy közeljövőben egy levelet fogok kapni, melyben egy nagy utazásra invitálnak meg. Kérte, hogy ezt ott a helyszínen vessem papírra, mert ha eljön az ideje, emlékezni fogok rá, hogy nem üres frázisokat mondott. Persze leírtam, de ezzel az egészszel nem tudtam mit kezdeni.

– Aztán december vége felé vagy január elején – már nem emlékszem pontosan – érkezett egy fax a paksi egyesületemhez. Laci bácsi adta át nekem ezt az írást. A szövetség küldött tájékoztatást arról, hogy februárban elmehetek a Ludasi Robi-féle csapattal a dél-afrikai edzőtáborba.

Ennek kifejezetten örültem, mert biztos voltam abban, hogy olyan emberek is ott lesznek, akiket már ismerek. 1999-ben ugyanis az első felnőtt világbajnokságomon már Indiánnal és Belicza Bélával egy hajóban és csapatban versenyeztem négyesben, arról nem is beszélve, tudtam, hogy Koló is utazik az edzőtáborba. Már szégyelltem, hogy ennyire szkeptikus voltam Józsika jóslatával kapcsolatban, de akkor még oly képtelenségnek és valótlannak tűnt ez az egész. Még álmodozás szintjén is.

Madarat lehetett volna velem fogatni, hiszen tudtam, óriási lehetőség ez, nagyon sokat tanulhatok a többiektől, és kiválóan fel tudok készülni a Világkupára. Ráadásul Belicza Bélával úgy terveztük, hogy párosban együtt lapátolunk.

– Dél-Afrika gyönyörű hely. Mi egy holland földbirtokos kúriáján vagyunk, egy tópart mellett. Színtiszta, buja növényzet, mindenhol pálmafák. A tó felett állandó páraréteg gomolyog, színesebbnél-színesebb madarak mindenhol, kis majmok ugrálnak a fákon, és leskelődnek. Kígyók, papagájok, s nádtetős épületek körös-körül. A birtok közepén egy medence, égszínkék vize csillog az afrikai napfényben. Meleg van és pára. Városnak nyoma sincs a közelben. Az életünk ugyanolyan ritmusban zajlik, mint itthon. Reggeli, bemelegítés és edzés, azután ebéd, pihenő és megint edzés. Utána vacsora és lefekvés, vagy előtte egy kis szórakozás: kártya, beszélgetés.

Itt voltam először Kolóval hosszabb ideig összezárva, itt találkoztam először az Ikrek jegyében született, bonyolult, szinte kettős személyiségével, mely az egyik pillanatban egy angyal, a másik helyzetben pedig, ha munkáról volt szó, egy ellentmondást nem tűrő fanatikus. Ez akkor még nem élesedett ki, de később párosban előfordult, amikor nagy erőfeszítembe telt ezeket a helyzeteket tolerálni, viszont annyira felnéztem rá, és tiszteltem, hogy mindenben követtem.

Visszatérve a táborhoz: kiváló volt a hangulat, a munka jól ment, este nagy lelkizések és játék. A színes bőrű, nagy turbános dolgozók mindenben lesték gondolatinkat. Gőzölgő tálakban szolgálták fel az ennivalót. A legtöbb este mentolos zebrahúst, ami kezdetben mindenkinek ízlett, de a sokadik alkalom után, ha lehetett, hanyagoltuk. Furcsa világba csöppentünk, mintha valódi szolgálk lettek volna a birtokon élő feketék, ránk se mertek nézni, és például, amikor megérkeztünk, még a bőrröndöt is kikapták azonnal a kezünkől. Ugyanakkor áradt belőlük a szeretet, no és a vidámság. Azt hiszem, ebben a hangulatban nem érezhette magát rosszul senki, napi hajtás ide, napi hajtás oda. Koló is fürdött a boldogságban, pedig ő már volt itt egy jó párszor. A kenuzást itt is nagyon élvezte. No és a csúszdaparkot. Az egyik alkalommal elmentünk Sun City-be, soha nem fogom elfelejteni. A világ legszebb csúszdaparkjában voltunk, mindannyian önfeledt gyermekként rohangáltunk egyik játékszertől a másikig, és csak szívtuk magunkba mindazt az életet, amelyet ott tapasztaltunk meg. Nem véletlenül mondom, hogy élet. Én ugyanis először láttam azt, hogy így is lehet élni. De azt gondolom, mindenkire óriási hatással volt ez az egész.

– Biztos voltatok már ti is itt edzőtáborban, ezért talán nem kell annyira ecsetelnem. De azért képzelj el azt az idilli képet: ott állunk Sun City-ben, ahol pompásabbnál pompásabb virá-

gokba öltöztek hegyek s völgyek, a nap már lefelé kúszik a dombvidék mögött, de narancsos fénye azért még beborítja az egész parkot. A mi parkunkat, a mi világunkat. Valahogy mi is azt érezzük, egyek vagyunk a természettel, ide tartozunk, a nap vörös fényének izzásában. S ekkor – mintegy varázslásra – összeállunk, pontosabban négyen egymásra tesszük kezünket – Koló, Indián, Belicza Béla és jómagam –, s csak állunk ebben az idilli képben, akár egy Laokoon-szoborcsoport. Összetartozunk. Nincs te, nincs én, és nincs ő. Csak mi vagyunk, a természet lágy ölén. S ebbe a mibe minden beletartozik, a lebukó nap koronájától a meg-megcsillanó vízcseppig, minden. Az idő megáll, de ez nem az a pillanat, amely tovaszáll, megmarad örökre. S egyszer csak egymásra nézünk, megízleljük ezt a mámorító érzést, és kimondjuk. Igen, kimondjuk, mi több megfogadjuk: ide még visszatérünk, hisz ez az élet maga.

Ebben az edzőtáborban éreztem először, mit is jelent sportolni, ráadásul szellemileg is nagyon sokat fejlődtem, leginkább Bélával volt esténként sok, mély beszélgetésünk a tóparton sétálva, néha Koló is részt vett benne. Az edzőtábor, Koló és a többiek profizmusa teljesen beépült az én szemléletembe is.

Ezután egyértelművé vált, milyen úton kell tovább haladnom ahhoz, hogy még jobb teljesítményeket érjek el. Az edzőtábort követő első versenyünk a szegedi Világkupa volt. Én 500 egyest mentem, Koló pedig 1000 méteren, a 2000-es sydneyi olimpia előtt.

Ez a viadal a mai napig megmaradt bennem, nagyon jól teljesítettem, ez volt az egyik olyan életemben, melynek minden egyes másodperce bennem van:

– Szinte még ma is érzem, ahogy húztam. Sőt, a kezem is belesajog. Ha rá gondolok, minden egyes porcikámban tudatosul az a kínzó fájdalom, melyet a célba érkezéskor éreztem.

Hányszor, de hányszor beszéltünk Kolóval erről az állapotról, mely fájdalmas ugyan, mégis jóleső.

– Emlékszem – vág közbe hirtelen Dittmer. – Azt a versenyt én nyertem. – Igen – válaszolom – én meg Doktor Martin előtt a második helyen végeztem. Koló 1000 méteren nem ment jól, a mai napig nem megy ki fejemből akkori nyilatkozat. Azt mondta, hogy hosszú neki már az ezer egyesben, inkább a rövidebb távokra fog koncentrálni.

Versenyt után találkoztunk, oda is szólt:

– Mi van csíra, második lettél?

– Igen – válaszoltam büszkén.

Nem szólt, de láttam a tekintetén, hogy ettől fogva odafigyel rám, hiszen 500-on lettem második, ő meg ezek után rá akart állni a fél kilométerre. Bélával alkotott kettősünk egyébként teljesen leszerepelt, a Györe-Csabai páros ma is cikizve hozza fel a témát, hogy saját magunkat hoppoltuk ki, s úgymond ki-húztuk magunkat hátrafelé.

A hoppelás a kajak-kenu sportágban azt az ütemváltást jelzi, amikor a sportolók egy gyorsabb iramban kezdenek el evezni, s ez az egység egyik tagjának „Hopp” bekiabálására történik meg. A hosszabb távon többször is sor kerülhet behoppolásra.

Aztán jött az olimpiai válogató, ott már úgy lettem beharangozva, hogy itt az új, fiatal tehetség, aki meg tudja szorongatni Kolonics Györgyöt. Még az újságokban is arról írtak, elképzelhető, hogy megverem Kolót. A New York Times-ban volt például egy olimpiai esélylatolgató ezzel a számmal kapcsolatban. Mivel a szegedi Világkupán én indultam, bekerültem az esélyesek közé, Koló pedig nem volt közöttük. Hát persze, hogy nem, hiszen abban az idényben addig egyesben csak

egy kilométeren szállt vízre. Így én, a paksi gyerek bekerültem a legnagyobbak közé, még számomra is hihetetlen volt. Ezen a válogatón Koló természetesen megvert, ő lett az első, én meg a harmadik.

– Nem baj, majd a másodikon szépíték. Laci bácsival, az edzőmmel elemeztük, hogyan is tudnám elkapni Kolót. Azt hiszem, jó úton haladtunk, de amikor jött a verseny, Koló megint győztesként hagyta el a pályát – ezt már nevetve mondom Dittmernek –, és így elszálltak az olimpiai reményeim. De erre nagyon büszke vagyok, mert az a Kolonics György múlt felül, aki utána a sydneyi olimpiát is megnyerte, megszerezvén ezzel második olimpiai aranyérmét.

Később kettőnk között állandó visszatérő zrika volt ez a New York Times-os történet. Én mindig ezzel húztam Kolót – igaz, én is csak néhány évvel a sydneyi ötkarikás játékok után értesültem az amerikai cikkről –, aki nem hitte el, hogy szerepeltem az újságban. Mindig arra kért, hozzak neki bizonyítékot erről.

Volt egy másik ilyen sztorink is, itt is mindig írásos jegyzőkönyvet követelt, ez is a második válogatóhoz köthető. A második előfutamot nagyon megnyomtam, ott első is lettem, még hozzá 1.42-vel. Ez nem akármilyen idő, ezt mi egymás között csak úridőnek hívjuk. Koló ezzel kapcsolatban is mindig azt válaszolta, félrebeszélék, nem mehettem soha ilyen időt. Sokszor vitáztunk ezen, persze a szó nemes értelmében, és ha fel akartam húzni, mindig felhoztam a témát:

– Tudod, én mentem 1.42-öt is.

Erre mindig az volt a válasz:

– Hiszem, ha látom.

Meg is fogadtam, hogy egyszer megkeresem a szövetségben azt a régi jegyzőkönyvet, hogy megmutassam neki. De erre sajnos, már nem kerülhet sor.

Csak az érthetőség kedvéért: egy verseny általában három futamból áll elő- és középfutam, majd a döntő. Az előfutamból legtöbbször csak az első jut rögtön a fináléba, ezért kockázatos nyomni, mert ha csak második leszel, és a végére elfáradsz, simán szétvernek a középfutamban. Akkor neked annyi, nem kerülsz a döntőbe. Ez igazából taktikai kérdés: kinek, mi fekszik. Koló itt az előfutamat megnyerte, és rögtön döntős lett, legyőzhetetlennek bizonyult.

És megint bevillan a miért? A kérdés, melyet mindig felteszek. De Dittmer nem hagyja, hogy elmerüljek a szomorúság hullámaiban, szinte szúrós szemmel rám tekint, és a Sydney olimpia után érdeklődik. Persze rögtön magamhoz térek, és elmesélem, hogy az ötkarikás játékokat itthonról néztem. Végig neki szurkoltam, és amikor láttam, hogyan is versenyzik, és hogy győz, akkor tudatosult bennem: én még ehhez éretlen vagyok, legalábbis lelkileg, de továbbra is tudtam, az út a cél.

Később sokat hallottam erről a bizonyos sydneyi olimpiáról, ahol iszonyúan fújt a szél, és nagyon extrém körülmények között diadalmaskodott. Olyan felfoghatatlan időben és környezetben, melytől a világ legnagyobb versenyzői is meghátráltak.

– Többek között te is ott voltál – nézek Dittmerre.

– Igen, ott. Koló mindenkit megvert, és megmutatta, hogyan kell kenuzni ilyen szélsőséges időjárásban. Erre csak a legnagyobbak képesek. Így olimpiát nyerni, hát – néz rám Dittmer –, nem semmi.

Az már korábban látszott, hogy duójuk Indiánnal a végéhez közeledett, a válogatókon más párt is tesztelt, de nem sikerült a kettesben elsőséget szereznie, átvette a stafétát a Pulai-Novák egység. Mivel Koló ezt már 2000 tavaszán érezte, elkezdett az

egyésre koncentrálni. De legbelül akkor is a párost sajnálta, több mindenkitől hallottam, hogy nagyon pesszimista volt az egyessel és magával kapcsolatban, pedig jó esélyekkel indult. Ráadásul a legjobb idővel került a döntőbe. És akkor jöttek a szokásos aggodalmak: neki bizony párost kellene mennie, nagyon erős ez az egyes mezőny, semmi esélye sincs, a szezonban a nemzetközi versenyeken ezen a távon egyszer sem állt a dobogó tetején, megint csak ötödik lesz és stb.

Koló nem bírta a szeles, rossz időt, főleg a hullámokat. Tartott a borulástól, Hüttner Csabiék is csak ilyen pályán tudták őket legyőzni párosban, extrém körülmények között.

Na, mindegy, pont kifogta a legrosszabbat. A viharos szél korbácsolta hullámokban sorra véreztek el a legnagyobbak.

Hüti és Robi sokat meséltek erről, hogy kiben, mi játszódott le. Csak egy pár példa: Pulaiéknak bejött, ők mentek volna minél hamarabb. Kammerer Zoliék magabiztosak voltak, hiszen előző nap négyesben már nyertek egy aranyat, bennük nem okozott törést, ezt második olimpiai aranyuk is bizonyítja. Vereckei Ákos sem örült annyira, hiszen férfi K-1-ben ő került először sorra. Koló természetesen teljesen ki volt bukva.

Többször is visszafújták a rajtokat, azon kívül órákat csúsztak a versenyek. Koló is jobban örült volna, ha elhalasztják, de ahogy Robi mesélte, erre nem volt lehetőség:

– Mindenféle híreket kaptunk, még az is felmerült, hogy hétfőn rendezik meg a döntőt. Aztán kiderült, a NOB elnöke nem engedélyezi, hiszen vasárnap az ötkarikás játékok utolsó napja, s erre még nem volt példa, hogy az olimpia vége után rendezzenek meg egy versenyt. Három különböző időpontra is kitűzték az indulást, de mindig eltolták. Kolóval leginkább Vereckei Ákost figyeltük, mert tudtuk, ha ő megy, akkor elég Kolónak elkezdenie készülődni. Mindegyik alkalommal a maga szokásos módján bemelegített. Ha nem csal az emlékezetem,

az egyik alkalommal, amikor fölevezett a starthoz, annyi víz esett be a hajóba, hogy külön kis vödörrel kellett kimernünk belőle. Aztán gyalog vittük vissza.

Hüti tartalék versenyzőként volt kint Sydneyben, és többször átbeszéltük vele azt a napot, hiszen végig támogatta és lelkileg is segítette Kolót.

– Azt mondtam neki: ne foglalkozz senkivel, te már olimpiai bajnok vagy, és ez már csak hab a tortán – idézte fel az egyik ilyen beszélgetés során Hüti a történeteket. – Nem számít, hányadik leszel, rajtad senki, semmit nem fog számon kérni, hiszen akárhogyan is lesz, te mindent megtettél. Annyit nyertél már, tizenháromszoros világbajnok vagy, nyugodj meg, és lesz, ahogy lesz. Koló minden verseny előtt legyúratta a lábát, itt sem történt másképpen. A szokásos módon előtte evezett egy kicsit, bemelegített, és megitta a kóláját. Robi azt a taktikát adta, hogy nyomja végig, aztán majd lesz valahogy. Megértettem a félelmeit, hiszen tudtam, a legkisebb hullámnál is letámaszt. Bevillant az az újpesti öbölbeli edzés, amikor Koló éppen kormányos volt, jött egy kis hullám, és teljes pánikba esett, hogy beborulunk.

– Tehát elindult a verseny – folytatta Hüti. – Opaljev iszonyatosan bekezdett, de én tudtam, ezt nem lehet bírni, ekkora szembe szélben. Koló nem indult be annyira, tudatosan és taktikusan versenyzett, pedig 300-nál megbillent, mintha beborulna.

– Tudom, én is megbillentem – vág közbe Dittmer.

Én pedig ezt szinte meg sem hallván csak mondom tovább Hüti történetét.

– Opaljev elkezdett lassulni – mesélte lelkesen a helyszínen mindent átélt Hüti. – Koló elkezdett hoppolni, és 400-nál már tisztán látszott, hogy nem lehet megverni. Szépen lement mélyre, úgy evezett, jól taktikázott. Mindenkit összetört ez az időjárás, csak őt nem. Pont őt, aki a legjobban félt ettől, de

úgy gondolom, ez csak az ő sportolói nagyságát mutatta, hogy képes volt saját félelmein felülemelkedni. Lehet, hogy kifelé azt adta, nem megy, meg tart ettől, de belülről iszonyatosan magabiztos volt, tisztában volt tudásával és nagyságával. Egyébként sem lehet ilyen eredményeket elérni nyuszimu-sziként. Sok fiatal egyébként éppen ez tévesztett meg: nézd má', be van tojva Koló, adjunk nekik. És felbátorodtak, Koló meg ahogy szokta, jól megvert mindenkit, vagy egyedül, vagy párban. Aki nem tisztelte vagy nem volt tisztában ki is Kolo-nics György, az nem is igazi kenus.

Emlékszem, amikor azt mondta nekem Hüti:

– Sáfránék meg akartak titeket verni azon a bizonyos második olimpiai válogatón Peking előtt, amely összecsapás elmaradt, hiszen a szövetség elnöksége a második válogató nélkül nektek adta az indulás jogát, mivel remekeltetek a Világkupán. De szerintem jobb is nekik, mert istenemre mondom, csak még egy nagy vereséget gyűjtöttek volna be.

És máris Dittmert világosítom fel:

– És ez volt az igazságos, mi mindenkit megvertünk az év során, miért kellett volna nekünk még egyet válogatózni. Megérdemelten indulhattunk volna két számban, az egy dolog, hogy az élet ezt áthúzta, és megkapták a lehetőséget.

De ez már a múlt, térjünk vissza Hüti sydneyi történetéhez:

– A verseny után odamentem hozzá rögtön gratulálni, átöleltük egymást, s azt mondta: tudod mit, ez volt az utolsó egyetem, így kell abbahagyni.

De természetesen 2003-ig még ment egyedül, minden vb-n 2. lett.

– Tudom – mondja Dittmer –, én meg harmadik, egyszer sem tudtam megverni. Majd jött az Athén, és ti már együtt mentetek.

– Igen, mi harmadikok lettünk, de ne szaladjunk előre – csitítgatom a német olimpiai bajnokot.

– A verseny után szinte el sem hitte, hogy megnyerte – monda Hüti.

– Robi arra kért, nyomjam, de úgy éreztem, most taktikáznom kell, és másképpen kell csinálnom – mesélte nekem akkor Koló.

– Nagyon boldog volt és felszabadult, és talán meg is illettődött, mert ahogy visszaértünk a szállásra, a maroknyi magyar szurkolócsoporthoz ott várta a csapatot zászlókkal éljenezve. Fotók, autogramok, ünneplés. Le is késtük a záróünnepség elejét, Koló szárnyalt, pedig nem szeretett zárókra és nyitókra járni. Beszélt és fotózkodott is együtt Thorpe-pal, mindig szerette ezeket a különleges alkalmakat. Emlékszem, leginkább az edzésekre koncentrált kint, de azért nem hagyta ki a 100 méteres síkfutás döntőjét. Mindössze három jegy volt, arra is lecsaptak többen, én pedig úgy döntöttem, valahogy bejutunk, s magunkkal vittük Kolót is, voltunk vagy tízen. Végül egy darab belépőt sikerült szerezniünk, ezt tettem felülre, s alá tettem egy csomó teniszjegyet. Nem szúrták ki, aztán az akkreditálásunkkal bejutottunk mindenhova, a legjobb helyről, a sajtópáholyból néztük végig az egészet, éppen a célvonalnál. Aztán lejutottunk a pályára is, Koló is fényképezkedett, készült közös kép Ato Boldonnal és Maurice Greennel is, ezekre mindig nagyon büszke volt. Imádott más sportágakat nézni és szurkolni is, nagyon sajnálta, hogy nem jutott el kosármeccsre.

Egyedül lakott egy szobában, és én gyakran átjártam hozzá beszámolni egy-egy viadalról. Mivel én jártam a várost, még arra is megkért, hozzak neki ajándékot, mert neki nem lesz ideje vásárolni. Persze a többiek is leadták a rendelést. Koló egyébként Aboriginal szőtteket, esőcsináló botot és bume-

rángot is kért. Jaj, mennyit is forgattuk Kolóval együtt az esőcsináló botot, volt, amikor be is jött. Persze a finálé napja előtt eszünkbe sem jutott ezzel kísérletezni. Visszatérve a győzelemre, és arra az estére, én ritkán láttam ilyen boldognak, pedig rengeteg világversenyen voltam vele együtt. Érdekes, de este nem volt nagy ünneplés, a záró után bevitték minket az olimpiai faluba – ugye mi kajak-kenusok soha nem lakunk az olimpiai faluban, hanem a pályához közeli szállodában, hogy az utazás ne vegyen ki belőlünk külön energiát – ott vacsoráztunk, aztán hazamentünk.

És ahogy kimondom Hüti utolsó szavait, belém nyilal: ennek Pekingben is így kellett volna lennie, de nem ragadok le ennél a felismerésnél, hiszen sodor tovább magával Koló nagysága és a saját emlékeim:

– Utána 2000-ben én négyesben indultam, majdnem mindent megnyertünk, Európa- és világbajnokságot is. Nagyon felkapott minket a sajtó, pedig ez kenu négyesek esetében egyáltalán nem jellemző, hiszen nem olimpiai szám. Koló pedig folytatta az egyest, második-harmadik helyeket ért el, ami még mindig értékesebb, mint a négyes győzelmek, de ő úgy érezte, vele kevésbé törődnek. Mondogatta is versenyek után: a hátsó kijáratokon kell kimennem miattatok.

Ez tipikus Koló-magatartás. Az olimpiai aranyak után kudarcként élte meg a második-harmadik helyezéseket, és elégedetlen volt magával. Ez a tulajdonsága mindig is megvolt, s én sokat dolgoztam később azért, hogy ez megváltozzon benne, úgy vélem, sikerült is.